

Ερωτας στα χρόνια του viber

Οι ήρωες που **συναντιούνται ηλεκτρονικά** και εναποθέτουν **στον υπολογιστή όλο το φορτίο τους**: τα αισθήματά τους, τον σεξουαλικό τους πόθο, κάθε πτυχή της ζωής τους

ΤΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Μια συγγραφέας κι ένας οινόπαραγωγός: δυο εραστές με μεγάλο πάθος αλλά και με εκατέρωθεν συμβατικές υποχρεώσεις που δεν θέλουν σε καμία περίπτωση να διαρρήξουν. Οι ήρωες συναντιούνται μόνο στα διάκενα της υπερδραστηριότητάς τους (υπερδραστηριότητα που επιβάλλει συνεχή ταξίδια στο εξωτερικό) και το e-mail ή το viber θα γίνουν κατ' αυτόν τον τρόπο το καταφύγιο της καθημερινής τους ανταλλαγής. Εκεί θα αποθέσουν επί τρία σχεδόν χρόνια όλο τους το φορτίο: τα αισθήματα του ενός προς τον άλλο, τον σεξουαλικό τους πόθο, τις παιδικές τους αναμνήσεις, τις σχέσεις τους με φίλους και γνωστούς, τις αγαπημένες μουσικές και τις προσφιλείς φωτογραφίες τους καθώς και τις εντυπώσεις από τους τόπους των ταξιδιών τους. Στο ηλεκτρονικό πεδίο των δύο αλληλογράφων θα διακινήθούν επίσης παραπομπές σε ποιήματα, βιβλία, καλλιτεχνικές εκθέσεις, ταινίες και κριτικές όπως και πλήθος ιδέες για τη λειτουργία ή τους σκοπούς της τέχνης συμπληρωμένες από τα άγχη για μια σειρά από ασθένειες και επαγγελματικά ζητήματα – πάντοτε σε τόνο αποστασιοποιημένο και ειρωνικό ή παρωδιακό.

Το καινούργιο μυθιστόρημα της Ερσης Σωτηροπούλου μοιάζει αυτοβιογραφικό: ένα αυτομυθιστόρημα ή μια μυθοποιημένη αυτοβιογραφία, όπως το θέλει η νεότερη ορολογία, όπου δύσκολα θα διακρίνει κανείς τα όρια μεταξύ πραγματικού και επινοημένου. Υπό αυτή την έννοια η μόνη πραγματικότητα την οποία μπορούμε να αναγνωρίσουμε στο *Μπορείς*; είναι τα μείλ που καταγράφουν τις αντιδράσεις της Σωτηροπούλου κατά την περίοδο της κυοφορίας του *Τι μένει από τη νύχτα*, του αμέσως προηγούμενου μυθιστορημάτος της για τον Καβάφη. Εκείνο που αποκαλύπτεται εν προκειμένω είναι οι ποικίλες φάσεις οι οποίες μεσολάβησαν μέχρι να

φτάσει στο τελικό του στάδιο. Κατά τα άλλα η συγγραφέας, περνώντας από την επιστολική λογοτεχνία στη λογοτεχνία της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας, θα υιοθετήσει όλο το ύψος της διαδικτυακής επικοινωνίας. Από τη μια πλευρά τη συντομία, την πυκνότητα και το τηλεγραφικό στυλ των ψηφιακών μηνυμάτων και από την άλλη το ξεχειλώμα, την επαναληπτικότητα, τις πρωθύστερες ερωταποκρίσεις, την αποσπασματικότητα και την εξωφρενική τους συχνότητα.

Τι ακριβώς ωστόσο ανταλλάσσεται μεταξύ των δύο πρωταγωνιστών; Ποιο είναι το διακύβευμα που ορίζει τη δική τους ιδιαίτερη επικοινωνία; Τι είναι εκείνο που τους εγκλωβίζει ή τους πηγαίνει παρακάτω σε έναν ηλεκτρονικό κόσμο ο οποίος έχει εκ των πραγμάτων τη ροπή να αναπαράγει εις το διηνεκές τον εαυτό του; Τα μείλ για το καθαφικό μυθιστόρημα τείνουν λιγότερο προς το συγγραφικό ημερολόγιο (σπανίως μαθαίνουμε κάτι για το πλάσιμο των μορφών και των χαρακτήρων) και περισσότερο προς ένα χρονικό των ψυχολογικών μεταπτώσεων της Σωτηροπούλου εν όψει της ολοκλήρωσής του. Οι κουβέντες περί τέχνης και πολιτικής είναι σαν δοκίμια ή άρθρα που έχουν μεταφερθεί με ένθεση στον λόγο των ηρώων χωρίς να ρευστοποιούνται αισθηματικά ενώ και οι ταξιδιωτικές εντυπώσεις σπανίως ξεφεύγουν από μια μεταμοντέρνα καλλιπέια και ωραιοποίηση. Οι δυο εραστές δυσκολεύονται γενικότερα να σωματοποιήσουν το πάθος τους, να το μετατρέψουν σε μια ζωντανή, αναβράζουσα ύλη που θα αφήσει πίσω τις ιδέες και τις εγκεφαλικές διεργασίες, εγκαθιστώντας έναν εσωτερικό καθρέφτη στη σχέση τους ή διακινδυνεύοντας κάποιο (οποιοδήποτε) στοίχημα για την τύχη του δεσμού τους. Έτσι όταν πλησιάζουμε στο τέλος είναι σαν έχουμε βρεθεί ξανά στην αρχή – με τη μεσολάβηση απλώς 700 και πλέον σελίδων.

ΕΡΣΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ Μπορείς;

Εκδόσεις Πατάκη, 2017, σελ. 745, τιμή 22 ευρώ

